

РЕШЕНИЕ

№ 13772

гр. София, 08.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 18.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **1185** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Производството е образувано след отмяна на Решение № 11250/09.07.2024 г. по адм.д. № 6006/2023 г. на АССГ, I-во отд. , 54-ти с-в с Решение № 13405/29.12.2025 г. по адм.д. № 10110/2024 г. на ВАС, Осмо отделение, с което е обявен за нищожен, по жалба на „РИГА ПАЛАС“ АД, ЕИК:[ЕИК] , адр. [населено място], [улица], Ревизионен акт № Р-22221122002254-091-001 от 18.11.2022 г. , издаден от С. Й. Г., на длъжност началник на сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП-С. - орган възложил ревизията, и А. В. Д., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП-С. - ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение № 206/13.02.2023 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, с която част са установени задължения по ЗДДС в размер на 17 473,87 лв. главница и 5 342,47 лв. лихви за забава, за периода август 2019 г. – декември 2019 г. С решението на ВАС делото е върнато за разглеждане от друг съдебен състав на АССГ, и на основание чл. 222, ал. 2 във вр. чл. 224 от АПК са дадени указания по разглеждане на новото дело. Конкретно са дадени указания, че при разглеждане на жалбата по същество следва да се приеме, че обжалваният РА е валиден.

Като съобрази гореизложеното настоящият състав приема следното:

Производството е образувано по жалба на „РИГА ПАЛАС“ АД, ЕИК:[ЕИК] , адр. [населено място], [улица] срещу Ревизионен акт № Р-22221122002254-091-001 от 18.11.2022 г. , издаден от органите по приходите при ТД на НАП [населено място], в частта, с която е потвърден с Решение

№ 206/13.02.2023 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, с която част са установени задължения по ЗДДС в размер на 17 473,87 лв. главница и 5 342,47 лв. лихви за забава, за периодите август 2019 г. – декември 2019 г.

РА се оспорва като незаконосъобразен, поради противоречието му с материалния закон. Моли се неговата отмяна и присъждане на деловодни разноски.

Ответникът Директорът на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ С. при Централно управление на Национална агенция по приходите оспорва жалбата. Моли присъждане на деловодни разноски.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взема становище.

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, на основание § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на РА в обжалваната част по чл. 146 от АПК и чл. 160, ал. 2 от ДОПК:

Със заповед за възлагане на ревизия № Р-22221122002254-020-001 /04.05.2022 г. , издадена от С. Й. Г., на длъжност началник на сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП-С., е възложено извършването на ревизия на жалбоподателя за определяне на задълженията му по ЗДДС за периодите август 2019 г. – декември 2019 г. и за корпоративен данък за 2019 г. Издадена е и заповед за изменение на заповедта за възлагане на ревизията ЗИЗВР № Р-22221122002254-020-002/10.08.2022 г. , която се отнася само до продължаване срока за извършване на ревизията. За резултатите от ревизията е съставен ревизионен доклад РД № Р-22221122002254-092-001/27.19.2022 г. , връчен на жалбоподателя на 31.10.2022 г. , срещу който не е постъпило писмено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК. Ревизията приключва с ревизионен акт № Р-22221122002254-091-001 от 18.11.2022 г. , издаден от С. Й. Г., на длъжност началник на сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП-С. - орган възложил ревизията, и А. В. Д., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП-С. - ръководител на ревизията, който е връчен на жалбоподателя по електронен път на 23.11.2022 г. С РА са установени задължения на жалбоподателя по ЗДДС в размер на 17 473,87 лв. главница и 5 342,47 лв. лихви за забава, за периодите август 2019 г. – декември 2019 г. Корекцията произтича от непризнато право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1 , т . 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, както следва: в размер на 4 693,30 лв. по фактура № [ЕГН]/22.08.2019 г. , издадена от „НИКРАМА 3“ ЕООД, и в размер на 11 739 лв. по 16 фактури, издадени от „ДИ ЕМ ГРУП 5“ ЕООД. Освен това, с РА, на основание чл. 86, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС във вр. чл. 25, ал. 2 от ЗДДС, за септември 2019 г. е начислен ДДС в размер на 1 041,68 лв. , тъй като е прието, че жалбоподателят не доказва основанията за неначисляване на ДДС по реда на чл. 173, ал. 5 от ЗДДС за доставката, извършена от него към PROPAGER с фактура № 5201/13.09.2019 г. с данъчна основа 6 250,08 лв.

При гореизложените факти настоящият състав приема, че актовете издадени в рамките на ревизията, включително РА, са валидни, предвид горепосочените указанията по отменителното Решение № 13405/29.12.2025 г. по адм.д. № 10110/2024 г. на ВАС, Осмо отделение.

Както се посочи по-горе, допълнителните задължения на жалбоподателя по ЗДДС се установяват от непризнато право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1 , т . 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС по фактура № [ЕГН]/22.08.2019 г. , издадена от „НИКРАМА 3“ ЕООД, по 16 фактури, издадени от „ДИ ЕМ ГРУП 5“ ЕООД и поради начислен ДДС в размер на 1 041,68 лв. ,

тъй като е прието, че жалбоподателят не доказва основанието за неначисляване на ДДС по реда на чл. 173, ал. 5 от ЗДДС за доставката, извършена от него към PROPAGER с фактура № 5201/13.09.2019 г. с данъчна основа 6 250,08 лв. Установено е, че през ревизирия период дейността на дружеството е свързана с предоставяне на хотелски и ресторантьорски услуги. За установяването на същите жалбоподателят стопанисва обект, находящ в [населено място], по-конкретно Г. Хотел Р. /хотел с категория 4 звезди и ресторанти на територията на хотела с категория 3 звезди/. Установено е, че процесните доставки са с предмет СМР – сваляне на тапети, шпакловки, монтиране на гипскартон, уреди и др. под. След анализ на събраните в ревизионното производство документи и данни от информационния масив на НАП, ревизиращите органи са приели, че не се доказва по безспорен начин извършването на реални доставки на стоки и услуги по фактурите издадени от „НИКРАМА 3“ ЕООД и „ДИ ЕМ ГРУП 5“ ЕООД. Посочва се, че в хода на ревизионното производство не са ангажирани убедителни доказателства, че посочените двама доставчици разполагат с необходимата материално-техническа и кадрова обезпеченост, за да извършат доставките. Също така, не ставало ясно на кой обект са извършени услугите, както и от кои лица. Няма и доказателства за закупуването на вложените в СМР строителни материали. Още по-нататък стигат данъчните органи, като посочват, че няма данни за водена търговска кореспонденция. Специално за доставчика на климатици „НИКРАМА 3“ ЕООД няма данни, че е притежавал такива стоки. Няма транспортни документи, от които да стават ясни местата на натоварване, превозване и разтоварване на стоките. Няма данни за осчетоводяване и разплащане по сделките.

Отделно от гореизложеното, с РА, на основание чл. 86, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС във вр. чл. 25, ал. 2 от ЗДДС, за септември 2019 г. е начислен ДДС в размер на 1 041,68 лв. , тъй като е прието, че жалбоподателят не доказва основанието за неначисляване на ДДС по реда на чл. 173, ал. 5 от ЗДДС за доставката, извършена от него към PROPAGER с фактура № 5201/13.09.2019 г. с данъчна основа 6 250,08 лв.

Горепосочените факти и правни изводи се извършват от данъчните органи на базата на представени от жалбоподателя документи, както и от справки в информационните масиви на НАП, като конкретно се посочва, че независимо от отправеното към тях искане, доставчиците не представят никакви документи.

В обжалваното административно решение, решаващият орган посочва, че именно той е извършил служебна проверка в информационните масива на НАП, при което е установено, че отчетените дневни обороти от регистрираните в НАП ЕКАФП на името на „ДИ ЕМ ГРУП 5“ ЕООД, не съответстват на стойностите на приложените към фактурите фискални бонове. В тази връзка, при липсата на представени доказателства за получено плащане по доставките, не можело да се сподели тезата на жалбоподателя, че той е действал добросъвестно и е извършил разплащане по доставките. Още тук следва да се посочи, че от приетата по делото и неопровергана от страните ССЕ /251-273/, която ще бъде обсъдено по-конкретно по-долу, се установява друго. Решаващият орган обсъжда и процесният договор за СМР от 01.07.2019 г. между жалбоподателя и на „ДИ ЕМ ГРУП 5“ ЕООД и установява, че цената /за коректност следва да се посочи, че по договор за СМР престацията на възложителя е възнаграждение, а не цена/, е уговорена в краен размер от 68 000 лв. , докато фактурираните доставки са в размер на 70 433,32 лв. , а доставките по протоколите обр. 19 възлизат на 56 329,72 лв. На базата на това се прави извод за фиктивност на доставките, който съдът още тук посочва, че не приема, предвид деформализираните търговски правоотношения, които съображения съдът ще развие по-долу. Още по-неприемливи са изводите на решаващия орган за фиктивност на доставките на база установената свързаност на собствениците и управителите на доставчиците с други търговци – съображение, което изобщо

не рефлектира на правно-релевантни факти, като факт на извършване на доставката, фискално деклариране на стойността ѝ, плащане на доставките и т.н. Вместо да изследва тези правно-релевантни факти, освен всичко изложено до тук, органите по приходите се наемат, незаконосъобразно, за което ще се изложат мотиви по-долу, да правят извод за фиктивност на доставките на база преценката им за целесъобразност на избора на доставчик. По-конкретно, не било целесъобразно да се избил доставчик със седалище в [населено място] за извършване на СМР в [населено място].

На база на изложеното до тук за фактическата установеност в ревизионното и административното производство по обжалване на РА, съдът не приема извода на данъчните органи за фиктивност на сделките с посочените съображения за липса на доказателства за водените преговори, установените съдържания на договора и за лицата, изпълнили договора, за необходимостта и търговската логика от конкретна доставка, за свързаността на представители и съдружници при доставчиците с други търговци. Съдът приема, че това са декларативни изводи, основани на предположения, некореспондиращи с нормите на търговското право, некореспондиращи с установени по делото факти, поради което са целенасочено изведени. Не следва обратното и от развития от данъчните органи извод за куха конструкция на процесния договор за СМР, която разкривала схема за данъчна измама. Във връзка с последното, по-надолу в мотивите съдът ще изложи съображения. Относимо към настоящия казус е принципното Решение на Съда на ЕС от 6.09.2012 г. по дело С 324/11. СЕС се е произнесъл, че Директива 2006/112/ЕО относно общата система на ДДС и принципът на данъчен неутралитет трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат данъчен орган да откаже на данъчнозадължено лице правото да приспадне дължимия или платен ДДС за предоставените му услуги поради това че издателят на фактурата за тези услуги не е декларира наетите от него работници, без този орган да доказва, въз основа на обективни данни, че това данъчнозадължено лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която се обосновава правото на приспадане, е част от данъчна измама, извършена от посочения издател или от друг стопански субект нагоре по веригата на доставки. По делото такова знание не се установи.

Водещото за съда е единственият установен по делото положителен факт, че 16-те фактури по договора за СМР от 01.07.2019 г. с контрагент „ДИ ЕМ ГРУП 5“ ЕООД и едната фактура по доставката от „НИКРАМА 3“ ЕООД, са декларирани фискално за стойностите, с които жалбоподателят иска да приспадне ДДС, като за тези стойности са извършени плащания именно от жалбоподателя. Фактурите са декларирани фискално, както от жалбоподателя, така и от доставчиците. Това са неопровергани факти, установени от приетата по делото ССЕ /л.л. №№ 251-273/. Не се опровергава този извод от посоченото в ССЕ, че само 4-ри фактури са осчетоводени от жалбоподателя, докато всички са осчетоводени от доставчиците му, доколкото с факта на включването на фактурите от жалбоподателя в месечните му декларации по ЗДДС, за да се формира данъчния резултат за периода, част от който е приспадането на ДДС кредит, той оповестява фискално сделките и на практика ги осчетоводява в достатъчна степен коректно за фискални цели. В този смисъл е принципното правило на чл. 73а, ал. 1 от ЗДДС, според който при доставки, данъкът за които е изискуем от получателя, правото на приспадане на данъчен кредит е налице и когато получателят не е спазил изискванията на чл. 72 и/или доставчикът на стоката не е издал документ, и/или получателят не разполага с документ по чл. 71, т. 2, 4, 5 и 10, ако доставката не е укрита и данни за нея са налични в счетоводството на получателя. В конкретния случай доставките са фискално декларирани в достатъчна степен надлежно. На този факти – фискално деклариране на фактурите и плащания по тях съдът придава по-голяма тежест като индиция за реалност на

доставките. Безспорно е, че реалността на доставките е задължително условие за признаване правото на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС – арг. от чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, както и за начисляване на ДДС. Настоящият състав, обаче, не приема, че наличието или не на съпътстващи документи по осъществяването на една търговска сделка, като приемо-предавателни протоколи, всякакъв друг вид протоколи, образци и дори самите договори, са от естество да наложи извод за наличие или не на доставката – на сделката. И това - особено при надлежно осчетоводяване на фактурите, какъвто е настоящият случай. Плащането не е сред основанията за възникване на правото на данъчен кредит – чл.68, чл. 69, 71 от ЗДДС, нито липсата му е сред основанията за отказ на такова право – чл. 70 от ЗДДС. Плащането, обаче, приема настоящият състав, ако е извършено, какъвто е настоящият случай, е изключителна индиция за реалността на доставката по осчетоводяването, защото обратното просто е икономически нелогично. В този смисъл, не са аргументи за фиктивност на доставките, изложените в РА факти, които се приемат като безспорни и от настоящия състав, че липсват надлежни приемо-предавателни протоколи /ППП/, данни за лицата извършили доставките. Неправилно данъчните органи правят изводи за фиктивност на доставките, като се мотивират с неизпълнение на нормите, уреждащи полагането на труд, на плащането на данъци осигуровки и др.под. , както и на тези, уреждащи отношенията по осъществяване на доставките, когато те са административно регулирани. Неизпълнението на тези норми може да е основание за налагане на административни санкции, но не и да се правят изводи за нарушаване на данъчното законодателство. Още по-несъстоятелни са аргументите на данъчните органи за нарушаване на данъчното законодателство, основани на начина на изпълнение на търговските договори: надлежно-ненадлежно, икономически логично-нелогично, оформянето им в съответната договорна форма или не. Често органите по приходите стигат до изключително целенасочени и неправилни изводи, че съпътстващите осчетоводяването частни документи, които отразяват извършването на доставката, нямат обвързваща материална доказателствена сила по чл. 178 и сл. от ГПК, а пък изпълнителите на доставката не били определяеми. Аргумент от това е, че за да се докаже реалността на доставката, то тя евентуално следва да се установи с някакво нотариално удостоверяване или с ЕГН на служител или работник. Неправилно е, данъчните органи да правят извод за фиктивност на сделка от факти отразяващи търговски отношения, които по никакъв начин не могат да се отнасят към фискалните. Тези изводи на органите по приходите не само не установяват фиктивност на доставките, но и влизат в съществено противоречие с фундаментални принципи, не само както се посочи на частното право, но и конкретно на търговското. Така например, приемането на търговска сделка, каквото е процесното осчетоводяване на фактурите, е достатъчно да преодолее възражения на получателя дори за липса на форма на сделката – чл. 292, ал. 3 от ТЗ, както и

всякакви други възражения – чл. 301 от ТЗ. Тези норми определят характера на търговските отношения, като бързи и правно-сигурни, извършвани между компетентни лица по занятие и подчинени на единствената цел за икономически резултат. Не може, така законово деформализираните търговски отношения, да се формализират от органите по приходите с цел доказване фиктивност на доставките и то на базата на търговски възражения, които никой от контрагентите не прави или пък вменявайки административни нарушения, каквато компетентност органите по приходите нямат – например да установяват трудови правоотношения. Отново съдът посочва, че данъчните органи следва да следят единствено и само движението на пари, но не и да преценяват съдържание на търговски правоотношения. В този смисъл е решението от 20.06.2013 г. по дело С-653/11 на СЕС, което посочва, че доставката е обективно понятие, поради което органите по приходите следва да установяват само движението на пари, но не и да правят изводи за необходимост, търговска обосновааност и икономическа целесъобразност: „41. Също от практиката на Съда следва, че в този смисъл понятието за доставка на услуги е обективно по характер и се прилага независимо от целите и резултатите на съответните сделки, без данъчната администрация да е задължена да извършва ревизии, за да установява намерението на данъчнозадълженото лице (вж. в този смисъл Решение по дело Halifax и др., посочено по-горе, точки 56 и 57, както и цитираната съдебна практика).“ .

Задължение на данъчните органи е да следят движението на пари в рамките на установени правоотношения и да съобразяват възникването на данъчни задължения, но не и да се произнасят по валидността на сделки. Това е така и в случаите, когато данъчните органи установяват изкуствени правни конструкции, които не съответстват на действителното икономическо и търговско положение и които имат единствената цел да създадат данъчно предимство. И в тези случаи данъчните органи не могат да се произнасят по валидността на сделките и на практика да създават нови правни отношения, а само могат да не приемат сделките като отражение на действителното икономическо и търговско положение. Именно последното установява движението на пари, като единствено основание за възникване на данъчно задължение. Само това следва да се установява от органите по приходите. В този смисъл е решението от 20.06.2013 г. по дело С-653/11 на СЕС, според което:

„43 Като се има предвид, че обикновено положението по договора отразява действителното икономическо и търговско положение по сделките, и за да се отговори на изискванията за правна сигурност, релевантните договорни клаузи представляват един от елементите, които следва да се вземат под внимание при установяване на доставчика и получателя по сделка за „доставка на услуги“ по

смисъла на член 2, точка 1 и на член 6, параграф 1 от Шеста директива.

44 Може обаче да се окаже, че понякога определени договорни клаузи не отразяват напълно действителното икономическо и търговско положение по сделките.

45 Това по-специално би се наблюдавало, в случай че посочените договорни клаузи представляват напълно изкуствена конструкция, която не отговаря на действителното икономическо и търговско положение по сделките.

52 Предвид на изложените съображения на въпроси 1—4 следва да се отговори, че договорните клаузи, макар и да са един от елементите, които следва да се вземат под внимание, не са определящи за установяването на доставчика и получателя на „доставка на услуги“ по смисъла на член 2, точка 1 и на член 6, параграф 1 от Шеста директива. Те могат по-специално да не бъдат отчитани, когато се установи, че не отразяват действителното икономическо и търговско положение, а представляват напълно изкуствена конструкция, която не отразява икономическата действителност и е създадена единствено с цел получаване на данъчно предимство, което следва да се прецени от националната юрисдикция.“

По делото се установи, че както жалбоподателят, така и доставчикът му са осчетоводили фактурите надлежно. При това осчетоводяване не се откриват неизпълнение на релевантното законодателство. Съгласно чл. 51 от ДОПК вписванията в счетоводните книги се преценяват според тяхната редовност в съответствие с изискванията на Закона за счетоводството и с оглед на другите обстоятелства, установени в хода на производството. Съгласно чл. 144 от АПК във вр. чл. 182 от ГПК вписванията в счетоводни книги се преценяват от съда според тяхната редовност и с оглед на другите обстоятелства по делото. Те могат да служат като доказателство на лицето или организацията, които са водили книгите. В процесния случай тези вписвания са надлежно извършени, няма нарушения на законодателството. Тази фискална коректност, при която както се посочи по-горе, сделката се декларира частно и публично правно, налага извод за реалност на доставките. За целите на данъчното облагане следва да се взема предвид единствено надлежното счетоводно отразяване на сделките, като единствено отражение на данъчно-релевантни факти – движение на пари. Документи като договори, ППП, документи за отделни плащания и др. под. не отразяват такова движение по смисъла на данъчните закони. Няма икономическа и фискална логика да се оповестяват публично фиктивни сделки. Ето защо, настоящият съдебен

състав поставя изключителна тежест на надлежното осчетоводяване и плащането, като доказателство за реално осъществени сделки.

За пълнота и допълнителна аргументация, следва да се посочи и това, че когато данъчната администрация приема една доставка за фиктивна и отказва право на приспадане на данъчен кредит на получателя, то тя би трябвало да подходи по същия начин и спрямо доставчика по облагаемата сделка и да изключи начисления данък от месечната счетоводна декларация по ЗДДС. Фактически се стига до двойно събиране на ДДС. Данъчната администрация следва да попълва фиска като прилага защитните норми на данъчното законодателство – например чл. 177 от ЗЗД, предвиждаща солидарна отговорност за плащането на ДДС от получателя, а не да се опитва да прави недопустими оспорвания на база на частните правоотношения между контрагентите по доставката.

Предвид гореизложеното, жалбата срещу частта на РА, с която са установени допълнителни задължения по ЗДДС и лихви, поради непризнато право на приспадане на данъчен кредит, на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, както следва: в размер на 4 693,30 лв. по фактура № [ЕГН]/22.08.2019 . , издадена от „НИКРАМА 3“ ЕООД, и в размер на 11 739 лв. по 16 фактури, издадени от „ДИ ЕМ ГРУП 5“ ЕООД, е основателна.

Жалбата срещу РА, в частта, с която, на основание чл. 86, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС във вр. чл. 25, ал. 2 от ЗДДС, за септември 2019 г. , е начислен ДДС в размер на 1 041,68 лв. , тъй като е прието, че жалбоподателят не доказва основаниято за неначисляване на ДДС по реда на чл. 173, ал. 5 от ЗДДС за доставката, извършена от него към PROPAGER с фактура № 5201/13.09.2019 г. с данъчна основа 6 250,08 лв. , е неоснователна. Това е така, доколкото жалбоподателят не доказва изпълнението на условията по чл. 173, ал. 5 от ЗДДС, според който облагаеми с нулева ставка са доставките на стоки и услуги с място на изпълнение на територията на страната на стойност над 400 лв., по които получатели са институциите на Европейския съюз, Европейската общност за атомна енергия, Европейската централна банка, Европейската инвестиционна банка или органите на Европейския съюз, към които се прилага Протоколът за привилегиите и имунитетите на Европейския съюз, при ограниченията и условията на този протокол и споразуменията за неговото прилагане или споразуменията за седалищата и при условие, че това не води до нарушаване на конкуренцията. За прилагането на нулевата ставка доставчикът е длъжен да разполага с писмени документи, удостоверяващи договорните отношения със съответните институции на Европейския съюз.

На основание чл. 161, ал. 1, изр. първо от ДОПК и чл. 226, ал. 3 от АПК, на жалбоподателя следва да се присъдят 540,75 евро разноски /на база 50 лв. ДТ и 1 076,40 лв. за експертиза за производството при първото разглеждане на делото от АССГ, за производството пред ВАС и за второто разглеждане на делото от АССГ, превалутирани по реда на чл. 12 и чл. 13 от Закон за въвеждане на еврото в

Република България/.

На основание чл. 161, ал. 1, изр. трето от ДОПК и чл. 226, ал. 3 от АПК във вр. чл. 37 от ЗПП във вр.чл. 24, изр. второ от Наредба за заплащането на правната помощ, на ответната администрация следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт в размер на 32,94 евро /на база на по 300 лв. за производството при първото разглеждане на делото от АССГ, за производството пред ВАС и за второто разглеждане на делото от АССГ, превалутирани по реда на чл. 12 и чл. 13 от Закон за въвеждане на еврото в Република България/.

Въз основа на гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на „РИГА ПАЛАС“ АД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица], Ревизионен акт № Р-22221122002254-091-001 от 18.11.2022 г., издаден от С. Й. Г., на длъжност началник на сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП-С. - орган възложил ревизията, и А. В. Д., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП-С. - ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение № 206/13.02.2023 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, с която част са установени допълнителни задължения по ЗДДС и лихви, поради непризнато право на приспадане на данъчен кредит, на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, както следва: в размер на 4 693,30 лв. по фактура № [ЕГН]/22.08.2019 г., издадена от „НИКРАМА 3“ ЕООД, и в размер на 11 739 лв. по 16 фактури, издадени от „ДИ ЕМ ГРУП 5“ ЕООД.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „РИГА ПАЛАС“ АД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица] срещу Ревизионен акт № Р-22221122002254-091-001 от 18.11.2022 г., издаден от С. Й. Г., на длъжност началник на сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП-С. - орган възложил ревизията, и А. В. Д., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП-С. - ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение № 206/13.02.2023 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, с която част, на основание чл. 86, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС във вр. чл. 25, ал. 2 от ЗДДС, за септември 2019 г. е начислен ДДС в размер на 1 041,68 лв., доколкото е прието, че жалбоподателят не доказва основанийето за неначисляване на ДДС по реда на чл. 173, ал. 5 от ЗДДС за доставката, извършена от него към PROPAGER с фактура № 5201/13.09.2019 г. с данъчна основа 6 250,08 лв.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ да заплати на жалбоподателя „РИГА ПАЛАС“ АД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица], на основание чл. 161, ал. 1, изр. първо от ДОПК и чл. 226, ал. 3 от АПК, сумата от 540,75 евро деловодни разноски.

ОСЪЖДА жалбоподателя „РИГА ПАЛАС“ АД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица] да заплати на НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето от ДОПК и чл. 226, ал. 3 от АПК във вр. чл. 37 от ЗПП във вр.чл. 24, изр. второ от Наредба за заплащането на правната помощ, сумата от 32,94 евро деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.